

Ár 2015, föstudaginn 19. júní, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 19/2015:**

M
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 6. mars 2015, með kvörtun sóknaraðila, dags. 5. mars 2015. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 6. mars 2015, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 13. apríl 2015. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 14. apríl 2015, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 20. apríl 2015.

Með tölvuskeyti nefndarinnar 4. júní 2015 voru athugasemdir sóknaraðila sendar varnaraðila og sérstaklega vakin athygli á því að þar hafnaði sóknaraðili þeirri málsástæðu varnaraðila að hinu umþrætta láni hafi verið varið til að borga upp eldri gildar ábyrgðarskuldbindingar sóknaraðila vegna lántakans. Svar varnaraðila barst dags. 11. júní 2015.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 19. júní 2015.

II.

Málsatvik.

Þann 21. maí 2004, var gefið út skuldabréf nr. X, hjá varnaraðila, upphaflega að fjárhæð kr. 1.302.000. Útgefandi skuldabréfsins var A. Sóknaraðili ásamt meðábyrgðarmanni, B, undirrituðu og tókust á hendur sjálfskuldarábyrgð. Umrætt skuldabréf var gefið út í því skyni að greiða upp eldri lán, nr. Y, Z og yfirdrátt á tékkareikningi nr. Þ, ásamt áföllnum kostnaði.

Samkvæmt lánsúmsókn dags. 7. júní 2004, var hakað við reitinn „*Ekki er óskað er eftir greiðslumati*“ og undirrituðu ábyrgðarmenn skjalið þar sem eftirfarandi yfirlýsing kom fram: „*Undirrituðum hefur verið kynntur réttur ábyrgðarmanna/veðsala til að óska eftir mati á greiðslugetu umsækjanda. Ávallt er skylt að meta greiðslugetu umsækjanda þegar um einstakling er að ræða og ábyrgð ábyrgðarmanns/veðsala á fjárhagslegum skuldbindingum viðkomandi einstaklings nemur meira en kr. 1.000.000,- [...] Við hyggjumst gangast í sjálfskuldarábyrgð/lána veð til tryggingar láni sem kann að verða veitt á grundvelli úmsóknar þessarar og greiðslumats. Við höfum kynnt okkur fræðslubækling um sjálfskuldarábyrgðir*“.

Þann 12. mars 2014, samþykkti varnaraðili að fella niður sjálfskuldarábyrgð meðábyrgðarmanns sóknaraðila.

Sóknaraðili bar fram kvörtun sína við varnaraðila og krafðist þess að sjálfskuldarábyrgð yrði aflétt. Beiðni sóknaraðila var hafnað af varnaraðila dags. 25. febrúar 2015.

III.

Umkvörtunarefni.

Samkvæmt liðnum „*Kröfur*“ á kvörtunareyðublaði sóknaraðila segir: „*Að athuga meðlausn undan sjálfskuldarábyrgð, þar sem mér hefur verið bent á að ábyrgðin standist ekki lög.*“ Umrætt skuldabréf hafi verið gefið út í gildistíð samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá árinu 2001. Sóknaraðili ber fyrir sig að framkvæmd varnaraðila við stofnun sjálfskuldarábyrgðanna hafi ekki verið í samræmi við samkomulagið og krefst þess að sjálfskuldarábyrgð á framangreindu yfirdráttarláni verði aflétt af þeim sökum.

Sóknaraðili kvartar undan því að varnaraðili telji að sjálfskuldarábyrgðin sé enn í gildi þó að lagabreytingar hafi átt sér stað og þar sem sjálfskuldarábyrgð meðábyrgðarmanns að umræddu skuldabréfi hafi verið felld niður. Sóknaraðila hafi ekki verið kynnt um þá niðurfellingu og varnaraðili hafi hafnað að fella niður hennar ábyrgð.

Málsatvik kveður sóknaraðili vera á þá leið að þann 26. febrúar 2015, hafi innheimtufulltrúi varnaraðila sent sóknaraðila tölvupóst sem hafi innihaldið svarbréf og gögn varnaraðila í tengslum við lánveitingu nr. X, sem að mati sóknaraðila hafi gengið í berhögg við það sem fram hafi komið í athugasemdum varnaraðila í málinu, dags. 13. apríl 2015, þar sem segir „*Nánari gögn sem varða þessar lánveitingar hefur verið eytt úr kerfum bankans [...].*“ Nánari gögnum samkvæmt þessu hafi varnaraðili því eytt úr kerfum varnaraðila frá því sóknaraðila hafi verið þau send 25. febrúar 2015 frá varnaraðila.

Varnaraðili hafi útskýrt í svarbréfi sínu til sóknaraðila dags. 25. febrúar 2015, um afstöðu sína vegna gildi sjálfskuldarábyrgðar sóknaraðila og hafi staðfest m.a. að greiðslumat hafi ekki verið framkvæmt meðan sóknaraðili hafi dregið svo úr því í athugasemdum sínum nú til nefndarinnar þar sem hann hafi talað um að „*eiginlegt greiðslumat [hafi ekki verið] framkvæmt.*“ Þá sé einnig áréttað í athugasemdum varnaraðila „*að ekkert [hafi] komið fram í málinu sem sýnir að varnaraðili hafi ekki sýnt af sér góða viðskiptahætti eða vandað vinnubrögð sín*“. Sóknaraðili gerir athugasemd við ofangreint og telur að framferði varnaraðila sé ekki í samræmi við góða viðskiptahætti eða vönduð vinnubrögð að halda gögnum frá nefndinni hvað varðar umrætt mál, sem varnaraðili hafi búið yfir fyrir tæpum tveimur mánuðum síðan.

Í athugasemdum varnaraðila dags. 13. apríl, hafi varnaraðili gefið vísbendingu um að niðurstaða greiðslumats (hafi það verið framkvæmt á sínum tíma) hafi að öllum líkindum bent til þess að lántaki hafi ekki geta efnt skuldbindingar sínar og telur sóknaraðili að reynsla varnaraðila af greiðslugetu lántaka hafi ekki verið af sama meiði og greiðslumat sem samkomulagið um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá árinu 2001 hafi gert kröfu um.

Sóknaraðili hafnar því sem varnaraðili vísar í athugasemdum sínum þess efnis að ekki hafi verið um nýja ábyrgðarskuldbindingu að ræða og vísar sóknaraðili m.a. í lánsúmsókn þar sem sóknaraðila hafi ekki verið kynnt sú ráðstöfun, þar sem m.a. hafi ekki verið hakað við það undir fyrirsögninni „*Undirskriftir ábyrgðarmanna/veðsala*“.

Sóknaraðili mótmælir athugasemdum varnaraðila þess efnis að ástæðan fyrir því að ábyrgð B hafi verið felld niður hafi verið vegna þess að B hafi komið inn sem nýr

ábyrgðarmaður á umræddu láni og þar sem greiðslumat hafi ekki verið framkvæmt þá hafi það verið ógilt. Sóknaraðili vísar í lánsúmsókn á umræddu skuldabréfi.

Sóknaraðili mótmælir því að það hafi ekki komið að sök að ábyrgð B hafi verið felld niður því sóknaraðili telur að það skipti ábyrgðarmenn máli þegar það sé hróflað eða skákað við samábyrgðarmönnum.

Sóknaraðili mótmælir því að hún hafi sýnt af sér tómlæti og vísar til þess að sóknaraðila hafi verið fyrst ljóst eftir að lánið komst í vanskil á árinu 2014 að varnaraðili hafi með réttu átt að kynna sér greiðslumat á skuldaranum með tryggilegum hætti og að það gæti haft áhrif á greiðsluskyldu hennar og ennfremur þegar henni hafi verið ljóst að ábyrgð B hafi verið niðurfalinn á árinu 2014 og hafi sóknaraðili leitað til varnaraðila þegar henni hafi orðið það ljóst.

Sóknaraðili telur að ábyrgð sín sé jafn ógildanleg gagnvart sér og varnaraðili hafi þegar úrskurðað ógilda gagnvart meðábyrgðarmanni hennar og talsverður munur sé á stöðu hennar sem almenns neytanda og varnaraðila sem fjármálafyrirtækis, m.a. með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936.

Sóknaraðili telur að varnaraðila hafi ekki verið heimilt að láta hjá líða að framkvæma greiðslumat og í því sambandi hafi varnaraðila ekki verið heimilt að gefa ábyrgðarmönnum þann kost að haka við í lánsúmsókn: „*Ekki er óskað eftir greiðslumati*“. Þá hafi ennfremur í lánsúmsókn ekki verið hakað við eftirfarandi: „*Ráðgert er að verja meira en helmingi lánsfjár til að endurgreiða önnur lán greiðanda (skuldara) hjá bankanum og hafa undirrituðum verið kynntar þær ráðagerðir*“, en svo virðist hafa verið raunin. Sóknaraðili telur að varnaraðila hafi verið í lófa lagið að kynna þessar ráðagerðir í lánsúmsókn en varnaraðili hafi látið það hjá líða og haldi því nú fram að ekki hafi verið stofnað til nýrrar ábyrgðarskuldbindingar heldur að um endurfjármögnun eldri skulda hafi verið að ræða. Sóknaraðili hafi verið í góðri trú um að ekki hafi verið að ráðstafa meira en helmingi lánsfjár til að endurgreiða önnur lán líkt og fram hafi komið í lánsúmsókn og að um nýja ábyrgðarskuldbindingu hafi verið að ræða.

Að síðustu telur sóknaraðili rétt að benda á að í lánsúmsókn hafi ekki verið hakað við: „*Niðurstæða greiðslumats bendir til þess að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar en ábyrgðarmaður/veðsali samþykkir að gangast í ábyrgð / lána veð engu að síður*“. Ábyrgðarmenn hafi því ekki gefið samþykki sitt fyrir neikvæðu greiðslumati og því hafi ekkert slíkt greiðslumat farið fram þrátt fyrir samkomulagið.

Þá vísar sóknaraðili máli sínu til stuðnings til mála úrskurðarnefndar nr. 4/2014, 95/2012 og 38/2013 og telur í ljósi alls framangreinds og með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 að rétt sé að ógilda sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. 537-74-965907.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili telur að hafna eigi kröfu sóknaraðila á þeim grundvelli, að eldri lánveitingar hafi ekki verið framkvæmdar samtímis og engin þeirra hafi verið yfir kr. 1.000.000. Því hafi varnaraðila ekki borið skylda til að greiðslumeta skuldara við stofnun þeirra skuldbindinga. Með láni því sem hér um ræðir hafi ekki verið stofnað til nýrrar ábyrgðarskuldbindingar heldur hafi verið endurfjármagnaðar skuldir sem sóknaraðili hafi þegar verið í ábyrgð fyrir og hafi verið komnar í vanskil. Aðeins hafi verið um formbreytingu gildra skuldbindinga að ræða. Nánari gögnum sem varði þessar lánveitingar hafi nú verið eytt úr kerfum bankans en varnaraðila hafi ekki borið skylda

til að varðveita gögn í meira en sjö ár. Varnaraðili vísar t.d. til Hæstaréttardóms í máli nr. 169/2012 í þessu samhengi.

Varnaraðili telur að eiginlegt greiðslumat hafi ekki verið framkvæmt en varnaraðili byggir m.a. á því að gögn málsins hafi sýnt fram á að þess hafi verið freistað að stilla upp lánveitingunni í samræmi við reynslu af greiðslugetu lántaka þannig að greiðslubyrði á láninu yrði um kr. 30.000 á mánuði.

Þá vísar varnaraðili til þess að með undirritun á lánsúmsókn hafi sóknaraðili sérstaklega staðfest að hafa kynnt sér efni fræðslurits varnaraðila um sjálfskuldarábyrgðir. Vísað hafi verið til samkomulagsins í bæklingnum og hafi þar verið greint frá helstu atriðum þess. Þar séu ábyrgðarmenn hvattir sérstaklega til þess að kynna sér greiðslugetu lántaka.

Varnaraðili telur að jafnvel þótt talið verði að við útgáfu skuldabréfsins, nr. x, hafi ekki verið fyllilega gætt að ákvæðum samkomulagsins, geti sú ástæða ein og sér ekki valdið ógildingu ábyrgðar sóknaraðila, enda sé ekki að finna sérstakar ógildingarreglur í samkomulaginu sjálfu. Til að mynda í dómi Hæstaréttar í máli nr. 322/2013, hafi verið komist að þeirri niðurstöðu að það leiði ekki sjálfkrafa til ógildingar á sjálfskuldarábyrgð þó þeim skyldum sem leiða af samkomulaginu hafi ekki verið sinnt. Það hafi þurft að fullnægja ógildingarreglum samningalaga nr. 7/1936. Einnig megi ráða af dómnum að fjármálastofnun hafi þurft að hafa verið grandvís um slæma fjárhagsstöðu skuldans og hafa látið hjá líða að tilkynna ábyrgðarmanni þar um, en svo hafi ekki verið í umræddu máli. Lánið hafi verið í skilum til 10. mars 2014 sem staðfesti að lánþegi hafi haft burði til að greiða af því og sé það í samræmi við markmið samkomulagsins.

Varnaraðili bendir á að sóknaraðili hafi ekki borið fyrir sig ógildingarreglur og gæti það eitt og sér nægt til þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Verði talið rétt að líta til ógildingarreglnanna engu að síður, verði að meta hvort skilyrðum 36. gr. laganna sé fullnægt um að ósanngjarnt teljist eða andstætt góðri viðskiptavenju sé að bera sjálfskuldarábyrgðina fyrir sig. Við slíkt mat skuli líta til efnis samnings, atvika við samningsgerð, stöðu aðila við hana og atvika sem síðar komu til.

Varnaraðili bendir jafnframt á að skuldabréfið hafi verið gefið út í maí 2004 og hafi því sóknaraðili sýnt af sér ákveðið tómlæti, en tæp 11 áru séu frá því skuldabréfið hafi verið gefið út. Telur varnaraðili að sóknaraðila hafi verið í lófa lagið að koma að athugasemdum fyrr.

Varnaraðili áréttar að ekkert hafi komið fram í málinu sem vísi til þess að varnaraðili hafi ekki sýnt af sér góða viðskiptahætti eða vandað vinnubrögð sín í samræmi við meginreglur og lög nr. 161/2002. Kröfu sinni til stuðnings vísar varnaraðili til meginreglu kröfuréttar um að samninga skuli halda. Því telur varnaraðili að hafna eigi kröfu sóknaraðila um að fella skuli niður ábyrgðaryfirlýsingu sóknaraðila. Byggir varnaraðili kröfu sína á því að reglum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga hafi verið fylgt í hvívetna við lánveitingar til sóknaraðila.

Varnaraðili telur að það sé rangur skilningur hjá sóknaraðila að gögnum sem varði umræddar lánveitingar hafi verið eytt úr kerfum varnaraðila á þessum tíma frá því að svarbréf hafi verið sent til sóknaraðila 26. febrúar 2015 heldur séu ekki gerðar þær kröfur til fjármálafyrirtækis að það varðveiti til lengri tíma þau gögn sem liggja að baki lánveitingum, sbr. 20. gr. laga um bókhald nr. 145/1994, og því sé ómögulegt að leggja þau fram. Af framangreindu sé því áréttað að ekkert hafi komið fram í málinu sem hafi sýnt fram á að varnaraðili hafi ekki unnið í samræmi við góða viðskiptahætti og vönduð vinnubrögð.

Sóknaraðili hafi haldið því fram í málinu að um nýja ábyrgðarskuldbindingu hafi verið að ræða líkt og hjá meðábyrgðarmanni hennar B. Þessu hafnar varnaraðila á þeim grundvelli að gögn málsins hafi sýnt, m.a. útprentun frá Reiknistofu bankanna, að sóknaraðili hafi verið í ábyrgð á eldri lánveitingum. Þannig hafi varnaraðili áréttað þann skilning að með umræddu láni hafi ekki verið stofnað til nýrrar ábyrgðarskuldbindingar heldur hafi verið um endurfjármögnun á fyrrgreindum skuldum sem sóknaraðili hafi verið þegar í ábyrgð fyrir og hafi verið komnar í vanskil. Því hafi aðeins verið um formbreytingu gildra skuldbindinga að ræða. Varnaraðili vísar t.d. til dóms Hæstaréttar í máli nr. 169/2012 í þessu samhengi.

Sóknaraðili telji að skuldbinding hennar hafi aukist þar sem ábyrgðarskuldbinding meðábyrgðarmanns var felld niður. Þar sem ábyrgðin hafi verið in solidum eigi slík sjónarmið ekki við, þar sem varnaraðili sem kröfuhafi hafi sjálfsvald þegar komi að því að hvaða ábyrgðarmanni hann gangi til greiðslu skuldar.

Ekki verði talið að aðstöðumunur sóknaraðila og varnaraðila hafi verið svo mikill að það leiði til ógildingar með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936. Staðreyndin hafi verið sú að sóknaraðili sé fjárráða einstaklingur sem hafi sannanlega átt að kynnta sér þau gögn sem hún hafi skrifað undir. Ekkert hafi bent til þess að ákvæðum samkomulagsins hafi ekki verið gætt.

Líkt og margoft hafi komið fram hafi varnaraðili ekki litið svo á að um nýja ábyrgðarskuldbindingu hafi verið að ræða þar sem lánið hafi verið gefið út í þeim tilgangi að fjármagna eldri skuldir sem sóknaraðili hafi verið í ábyrgð fyrir. Það hafi ekki komið að sök að ekki hafi verið í hakað eftirfarandi: „*Ráðgert er að verja meira en helmingi lánsfjár til að endurgreiða önnur lán greiðanda hjá bankanaum og hafa undirrituðum verið kynntar þær ráðagerðir.*“ Á lánsúmsókn hafi skýrlega komið fram hvernig hafi átt að ráðstafa láninu og ekki verði annað séð en þar hafi verið skýrt kveðið á um að ráðstöfun þess hafi verið til greiðslu annarra skulda.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að ógildingu sjálfskuldarábyrgðar sóknaraðila vegna skuldabréfs nr. X sem gefið var út dags. 21. maí 2004 hjá varnaraðila af A, upphaflega að fjárhæð kr. 1.302.000.

Þegar sóknaraðili veitti sjálfskuldarábyrgð á umræddu skuldabréfi var í gildi samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, dagsett 1. nóvember 2001, og ekki umdeilt að varnaraðili sé aðili að samkomulaginu. Varnaraðila bar því að fullnægja þeim skyldum sem á honum hvíldu samkvæmt samkomulaginu.

Samkomulagið tók m.a. til sjálfskuldarábyrgða á skuldabréfalánum, sbr. 2. gr. samkomulagsins.

Samkvæmt 3. gr. samkomulagsins er fjármálafyrirtæki skylt að meta greiðslugetu greiðanda nema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert. Fjármálafyrirtæki er þó ávallt skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemur meira en 1.000.000 kr. Tryggt skyldi að ábyrgðarmaður gæti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengist í ábyrgð enda lægi fyrir að greiðandi hefði samþykkt það.

Í 4. gr. samkomulagsins er fjallað um upplýsingagjöf til ábyrgðarmanns áður en til skuldaábyrgðar er stofnað. Ákvæðið felur í sér að greiðslumat skuli gert á greiðanda og að ábyrgðarmanni gefist færi á að kynna sér matið.

Í 1. mgr. 4. gr. samkomulagsins er kveðið á um það að fjármálafyrirtækjum beri að gefa út upplýsingabækling um skuldaábyrgðir og veðsetningar og dreifa með skjölum sem afhent eru ábyrgðarmönnum til undirritunar og með undirritun

lánumsóknar eða annarra gagna sem fyllt eru út í tengslum við afgreiðsluna skal ábyrgðarmaður staðfesta að hann hafi kynnt sér efni upplýsingabæklings um ábyrgðir.

Í 2. mgr. 4. gr. samkomulagsins ræðir um hvernig ábyrgðarmaður skal með undirritun sinni staðfesta að hann hafi kynnt sér efni upplýsingabæklingsins og staðfesta sérstaklega ef það á við að honum sé kunnugt um að ráðstafa eigi meira en helmingi lánsfjárhæðar til uppgreiðslu eldri lána.

Samkvæmt 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins skal tryggt að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggja fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Ef niðurstaða greiðslumats bendir til að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði veitt engu að síður, skal hann staðfesta það skriflega.

Sóknaraðili krefst þess að sjálfskuldarábyrgð verði ógild þar sem framkvæmd varnaraðila við stofnun hennar hafi ekki verið í samræmi við umrætt samkomulag.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað á þeim grundvelli að eldri lánveitingar hafi ekki verið framkvæmdar samtímis og engin þeirra hafi verið yfir 1.000.000 kr. Vegna þess hafi varnaraðila ekki borið skylda til að greiðslumeta skuldara við stofnun þeirra skuldbindinga.

Ljóst er að á lánumsókn vegna umrædds skuldabréfs, dags. 7. júní 2004, hökuðu sjálfskuldarábyrgðaraðilar við að ekki yrði framkvæmt greiðslumat á skuldara. Þó segir á lánumsókninni að ávallt sé skylt að meta greiðslugetu umsækjanda þegar um einstakling sé að ræða og ábyrgð ábyrgðarmanns á fjárhagslegum skuldbindingum viðkomandi einstaklings nemi meira en kr. 1.000.000, sbr. 3. gr. samkomulagsins. Þar sem fjárhæð skuldabréfsins var kr. 1.302.000 þá bar varnaraðila að greiðslumeta skuldara. Verður varnaraðili því að bera hallann af því að slíkt greiðslumat fór ekki fram og þar með hver niðurstaða þess hefði orðið og hvort sóknaraðili hefði eftir sem áður gengist í ábyrgð eftir að hafa kynnt sér matið, sbr. úrskurð nefndarinnar í máli nr. 4/2014.

Ekki er annað komið fram en að sóknaraðila hafi fyrst orðið ljóst eftir að lánið komst í vanskil á árinu 2014 að með réttu hefði átt að kynna henni greiðslumat á skuldaránnum með tryggilegum hætti og að þetta kynni að hafa áhrif á greiðsluskyldu hennar. Því verður ekki fallist á að sóknaraðili hafi sýnt af sér tómlæti sem leiði til þess að ábyrgðaryfirlýsing hans verði látin standa.

Í málinu hafa verið lögð fram gögn sem sýna að mati nefndarinnar að allt lánið sem um er deilt gekk til greiðslu á yfirdrætti skuldarans auk uppgreiðslu tveggja skuldabréfalána. Jafnframt telur nefndin að gögnin sýni, svo hafið sé yfir vafa, að sóknaraðili var í ábyrgð fyrir öllum þessum skuldbindingum. Liggur ekkert fyrir um ógildi þeirra. Verður vegna þessa ekki talið ósanngjarnt af varnaraðila að bera fyrir sig ábyrgðaryfirlýsingu sóknaraðila á láninu, sbr. 36. gr. samningalaga, jafnvel þótt ekki hafi verið vandað jafn vel til þeirrar lánveitingar og margnefnt samkomulag um ábyrgðir einstaklinga gerði ráð fyrir.

Samkvæmt almennum reglum kröfuréttarins átti sóknaraðili frá öndverðu endurkröfurétt á hendur hinum ábyrgðarmanninum, B, á helmingi þess fjár sem hún kynni að greiða varnaraðila vegna ábyrgðarinnar. Niðurfelling varnaraðila á ábyrgð hans á láninu leiðir því til þess að varnaraðili getur ekki krafist sóknaraðila um meira en sem nemur helmingi upphaflegrar skuldbindingar sinnar. Sætir ábyrgðin samkvæmt því ógildingum að hálfu leyti.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila, M, á skuldabréfi nr. X, í eigu varnaraðila, F, er ógild að hálfu.

Reykjavík, 19. júní 2015.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir